

Alba Castellvi Miquel

Tots els colors de l'amor

Il·lustracions de Cuchu

Per a l'Andy, el meu fillol.
I per al Lluc i la Foix, els seus germans.

Alba Castellvi

Pels colors més bonics de l'univers,
l'Abril i l'Elsa.

Cuchu

© del text: Alba Castellvi Miquel, 2020

© de les il·lustracions: Sònia González, 2020

©9Grup Editorial, per l'edició

Bindi Books

Mallorca, 314, 1r 2^a B

08037 Barcelona

T. 93 363 08 23

Disseny i maquetació: Endoradisseny

Primera edició: febrer de 2020

ISBN: 978-84-121080-5-7

Dipòsit legal: B. 25.751-2019

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la seva incorporació a un sistema informàtic,
ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

Alba Castellvi Miquel

Tots els colors de l'amor

Il·lustracions de Cuchu

La Clara tenia un pare i una mare. També tenia una àvia i un parell d'avis, dos oncles i dues tietes i mitja dotzena de cosins. Tot això estava molt bé. Però la Clara també tenia un germà. I això ja no ho estava tant, de bé.

Perquè el germà de la Clara, que es deia Roc, era un aixafaguitarres. Un aixafaguitarres és algú que, quan tot va la mar de bé, aigualleix la festa. És a dir que, per culpa seva, un ja no està tan bé com estava.

Tot anava la mar de bé quan el pare i la mare feien totes les manyagueries a la Clara, quan el pare li feia fer d'inxaneta sempre que volia, quan li explicaven tots els contes que demanava.

Però ara, quan la mare fa manya-
gueries a la Clara, el Roc li puja a la fal-
da i la mare està per ell...

Quan el pare s'enfila la Clara a les
espatlles, el Roc li estira els pantalons i
el pare la deixa a terra perquè diu que
li toca al Roc una estona...

I quan expliquen contes, sovint
trien els que agraden al Roc encara
que a ella no li diguin res.

Un dia la Clara va dir al seu pare que li semblava que l'estimaven més abans de l'arribada del Roc. El pare li va respondre que no, que se l'estimaven igual que abans. Però la Clara va pensar que això no podia ser.

Perquè, vejam: si algú té una maduixa i te la dona a tu, és tota per a tu. Nyam! Però si algú té una maduixa i te la dona a tu *i també a una altra persona...*, aleshores us l'haureu de repartir. Això vol dir que hi haurà *mitja* maduixa per a cadascú. Bffff.

Per tant... si els pares repartien el seu amor entre ella i el seu germà, els en tocava la meitat a cadascú. La Clara ho veia tan clar com el seu nom.

Aleshores, a la Clara li va passar una cosa. Un matí, va sortir de casa i se'n va anar de dret cap a la plaça.

Tenia l'esperança de trobar-hi el Miquel. S'avenien molt, tots dos, i quan no es posaven d'acord en alguna cosa, sempre trobaven una solució. No calia que ningú hi posés pau, com feien els pares quan discutien ella i el Roc. Eren amics, la Clara i el Miquel.

Però el Miquel no hi era, aquell dia. A la plaça no hi havia ningú. O, ben mirat..., sí, algú bellugava prop dels lledoners de la cantonada.

La Clara s'hi va acostar i llavors la va veure. Era una dona estrafolària: portava els cabells lligats en cuetes amb gomes de tots colors i una bata negra. Pintava tota concentrada en una tela que tenia en un cavallet.

